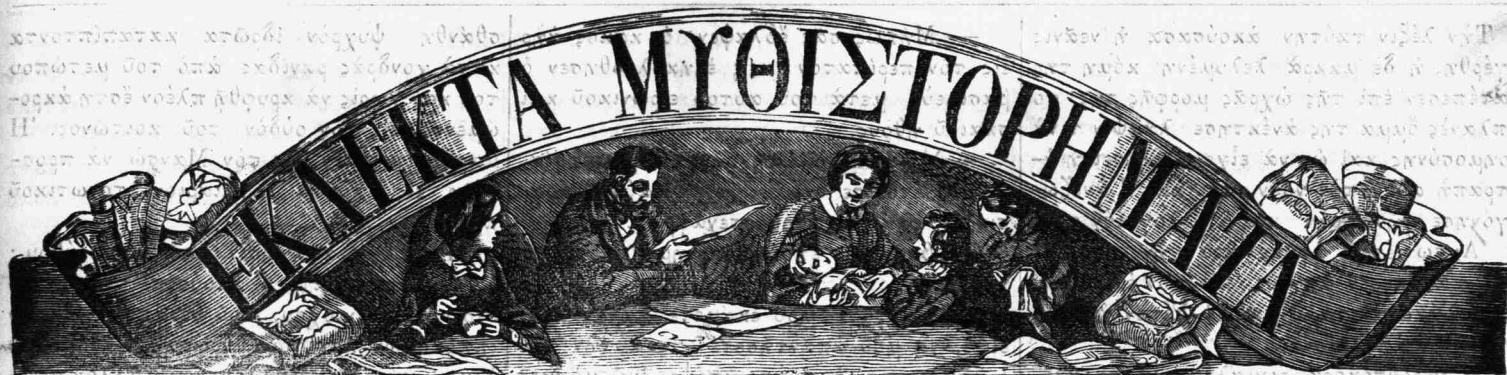

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστου Μακρί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Ἰαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Κ. Φέρστερ: ΕΝΕΚΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΔΙΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΡΙ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀντωνιέττα γονυπετὴς ἐν τῷ μέσῳ
τῶν συντριμμάτων στηριζομένη διὰ τῆς
μιας χειρὸς εἰς τὸ διασχισθὲν ἔδαφος, ἐνῶ
διὰ τῆς ἑτέρας ἠρέυνα ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ
ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ ρέῃ μετὰ

Ἐκεῖ ἐξηφανίσθη! (Σελίς 273).

πενθίμου κρότου, ὑπὸ τὸν διεργαγόντα θό-
λον τοῦ ὑδραγωγείου.

Οὐδ' ὁ θόρυβος τῆς ἀφίξεως τῶν δύο
γυναικῶν, οὐδὲ τὸ φῶς τὸ εἰσρεῦσαν αἴ-
φνης εἰς τὸν σκοτεινὸν πυργίσκον ἰσχύσαν
ν' ἀποσπᾶσθαι τὴν νεάνίδα ἐκ τῆς πυρε-
τώδους αὐτῆς ἐνασχολήσεως, ἐκ τῆς ἀ-
φρονος αὐτῆς ἐργασίας. Τὸ ἀπλάνες τῆς
ὁρμῆς, ἐν ᾧ ἀντανεχλάτο τὸ φῶς, θλοσυ-
ρῶς ἐξήταζε τὸ ζοφερόν ὕδωρ τῆς αὐλα-
κῆς διὰ σπασμωδικῆς δὲ φωνῆς ἐπανελάμ-
βανεν:

— Ἐκεῖ ἐξηφανίσθη!

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐπλησίησεν. Ἡ
Ἀντωνιέττα δὲ ἐκινήθη πῶσως. Ἐρώτη-
θεῖσα δὲ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν
μονότονον φράσιν τῆς.

Φρικτὴ ὑποψία ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα
τῆς μαρκησίας, ὅτε ἐνεθυμήθη τὴν ἐπι-
δρομὴν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γουλιέλμου
εἰς ἐκεῖνο τὸ ἴδιον μέρος ὅπου εἶχον συν-
έντευξιν οἱ δύο ἐρασταί.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, ρήπως ἀπέθα-
νεν;

Τὴν λέξιν ταύτην ἀκούσασα ἡ νεάνις ἠγέρθη, ἡ δὲ μακρὰ λευκὴ κόμη της κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς της· τὸ ἀπλανὲς ὄμμα της ἀνέκτισε λάμψιν τινὰ νοημοσύνης καὶ ὡς νὰ εἶχε φλογίσει ἡ ἀστραπὴ αὐτὴ τὸν νοῦν της καὶ ἡ ἀνεξω-ογόνησε τὴν ζωὴν καὶ τὸ λογικόν της, ἡ Ἀντωνιέττα ἀφῆκε κραυγὴν φοβεράν καὶ κατέπεσεν ἀπνους ἐπὶ τῶν ἐρειπίων.

— Σήκωσέ την, Νανών! Εἶπεν ἡ μαρκησία ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἡ γεροντοκόρη, ρωμαλέα καὶ παρακινουμένη ἔτι μάλλον ἐκ τοῦ φόβου, ἐφόρτωσε τὸ σῶμα της νεανίδος εἰς τοὺς ὤμους της καὶ ἤρχισε νὰ διατρέχῃ ἐσπευσμένως τὴν ὁδόν, φωτιζομένη εἰς τὸν δρόμον ὑπὸ τῆς κυρίας της. Ἡ πρώτη ιδέα τῆς μαρκησίας ἦτο ν' ἀφυσπύσῃ τὴν ἡγουμένην διὰ νὰ τύχῃ ἡ Ἀντωνιέττα πάσης περιθάλψεως ἐκ μέρους ὅλων τῶν μοναχῶν. Ὑποφαίνετο ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ ιδεᾷ τῆς δυσχερέστου ἐκπλήξεως ἣν θὰ ὑφίστατο ὁ Λουδοά, ἐπανευρίσκων ἐν τῇ μονῇ ἐκείνῃ. ἡς διεκέρχεται πανταχοῦ τὴν φυγὴν. Ἀλλὰ σκεφθεῖσα κάλλιον ἡ μαρκησία μετέβαλε γνώμην.

— Πάντοτε θὰ εἶνε καιρός, εἶπε καθ' ἑαυτήν, νὰ δεῖξωμεν ὅτι ἡ Ἀντωνιέττα εἶνε ἐδῶ. Ἄς ἴδωμεν μέχρι τίνος ὁ Λουδοά θὰ παγιδευθῇ. Ἀλλως τε ἡ νεάνις πιθανῶς νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πυρετοῦ της. Φέρε την εἰς τὸ δωμάτιόν σου, Νανών, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ μαρκησία, καὶ ἂν συμβῇ, ὥστε ἐξ αἰτίας σου νὰ ὑποπτεύσουν ὅτι εἶνε ἐδῶ... Νανών, ἀρκετὰ ἤδη ἐπραξες σφάλματα, ὥστε ν' ἀποφασίσω νὰ σὲ τιμωρήσω. Πρόσεξε καὶ ἀγρύπνει!

Καὶ σβύσασα τὸν φανόν, ἀφῆκε τὴν Νανών νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος. Μετὰ ἐν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας, ἐνῶ ἡ μαρκησία ἦτο κατακεκλιμένη, ὁ βασιλεὺς ἔκρουε τὴν θύραν τῆς μονῆς μετ' ἀκολουθίας ἐκατὸν ἵππεων καὶ τοῦ Λουδοά, ὅστις ἔφιππος βαίνων παρὰ τὴν θυρίδα τῆς βασιλικῆς ἀμάξης, ἠρώτησεν ἂν ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν.

Ὁ βασιλεὺς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα εἰς τὴν μορφήν του ἐξεδηλοῦτο ζηλότυπος ἀνησυχία, ὀργή τις προερχομένη ἐκ τῶν δυσχερέστων ἐντυπώσεων, ἃς ὁ ὑπουργὸς εἶχε κακορθώσει καθ' ὁδὸν νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ πνεῦμά του.

Εἰσῆλθε θορυβωδῶς εἰς τὰ διατετήματα τῆς μαρκησίας· ὅλαι αἱ θύραι ἔμειναν ἀνοικταί· ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸν Λουδοά περιφερόμενον εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν καὶ ἐντυφῶντα ἐπὶ τῇ ιδεᾷ τοῦ μέλλοντος σκανδάλου.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε μὲ ἥθος ἀπότομον σχεδὸν παρὰ τὴν κλίνην τῆς μαρκησίας καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Δὲν μοῦ λέγετε, κυρία, δύναται τις νὰ μάθῃ τί ἐγείνατε ἀπόψε;

— Πάσχω πολύ, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ὑπανεγείρουσα μετὰ κόπου τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου.

— Μήπως σὰς ἐβλάψεν ὁ κακὸς ἀπὸ εἰς τὸν περίπατόν σας; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἰρωνικοῦ καὶ σκαίου ῥήτους.

— Δὲν ἤμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἐτόνισε τὴν βραχεῖαν ταύτην φράσιν δι' ἀλγεινοτάτου στεναγμοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Πάντοτε μοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν, εἶπε, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν: τί ἐγείνατε ἀπόψε, ἐνῶ μὲ διεκάζατε νὰ σὰς περιμένω;

Ἡ μαρκησία διὰ τοῦ κνημοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐβλεπεν ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ Λουδοά.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε διὰ φωνῆς θηησκούσης, μὴ μ' ἐρωτᾶτε περὶ πούτου, σὰς παρακαλῶ.

— Διατί;

— Ἐχω τοὺς λόγους μου, Μεγαλειότατε.

— Ἐχω καὶ ἐγὼ ἴσως τοὺς ἰδικούς μου, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐξαφθεὶς ὑπὸ ἐπιφωνήματος ἀπρεπῶς εὐήχου, ὅπερ διέφυγεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Λουδοά, ἀπὸ τῆς παρακειμένης αἰθούσης.

— Ἀποῦ τὸ θέλετε, εἶπεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Ἦγειρε τὸν λευκὸν της βραχίονα καὶ ἔσεισε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου, ἐνεφανίσθη δὲ ὁ Μανσῶ, ὅστις ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ ἐν Βηθλεὲμ στρατηγείου, ὅπου διήλθε τὴν ἐσπέραν, νομίζων ὅτι ἐμελλε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐκεῖ τὴν κυρίαν του.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία; ἠρώτησεν.

— Νὰ ἔλθουν ἐδῶ ὁ ἀκόλουθός μου, ὁ ἡνίοχός μου, ὁ θεράπων μου, οἱ δύο ἱπποκόμοι καὶ ὁ θυρωρός.

Ὁ βασιλεὺς προσέβλεψεν αὐτὴν ἔκθαμβος.

— Νὰ ἐνδυθῶν μετὰ σπουδῆς καὶ νὰ ἔλθουν ἐδῶ ἀμέσως, εἶπεν ἡ μαρκησία ψυχρῶς.

Ὁ Λουδοά ἔπαυσε νὰ περιπατῇ· εἶχε σταματήσει καὶ ἤκορθε.

— Παρεφρονήσατε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς. Τί τοὺς θέλετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

— Βλέπετε, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ ὁμιλήσω· οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θὰ εἰπουν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἂντ' ἐμοῦ, τί ἐπραξα ἀπόψε.

Ὁ Λουδοά ἤρχισε πάλιν νὰ περιπατῇ λίαν ἀνησυχος ἐνεκα τῆς τάσης ἀπαθείας τῆς μαρκησίας.

Πρῶτος ἐνεφανίσθη ὁ ἀκόλουθος.

— Διηγῆθητε τί σὰς συνέβη τὴν ἐσπέραν ταύτην, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία. Διηγῆθητε τὰ πάντα.

Ὁ ἀκόλουθος ὑπήκουσε καὶ διηγῆθη ἐν λεπτομερείᾳ τὴν αἰφνιδίον ἐπίθεσιν ἐν τῷ Ἀγίῳ Γισλανῷ, τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ὀλλανδῶν ὡσεὶ δαιμόνων, τὴν ἄλωσιν τῆς οἰκίας, τὴν δέσμευσιν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὴν ἀτελεύτητον ὥραν τῆς αἰχμαλωσίας ἐν τῷ ὑδραγωγείῳ.

Ὁ βασιλεὺς ὠχρίασεν, ὁ δὲ Λουδοά ἡ-

σθάνθη ψυχρὸν ἰδρῶτα καταπίπτοντα κατὰ χονδρὰς ρανίδας ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ χωρὶς νὰ κρυφθῇ πλέον ἔσθη ἀκροώμενος εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ κοιτῶνος. Ἡ μαρκησία εἶπεν εἰς τὸν Μανσῶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν κοχλιάριον τωνατικοῦ ποτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἀκολουθοῦ:

— Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀκούσετε τὴν καταθεσιν τοῦ ἡνίοχου, τοῦ θεράποντος, τῶν ἱπποκόμων καὶ τοῦ θυρωροῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀτάραχος. Ἡσαν ἄλλοι παρόντες.

— Κυρία! ἐφέλλισεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θυμοῦ, τί ἀκούω; τί παραμῦθι εἶν' αὐτό;

— Λυπηρὸν παραμῦθι, διότι ἐξ αὐτοῦ κινδυνεύω ν' ἀποθάνω, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέπεμψε διὰ νεύματος ὅλους τοὺς ὑπηρετὰς τῆς μαρκησίας.

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε τοῦλάχιστον, εἶπε, πῶς, ἀποῦ δὲν εἶχετε οὔτε ἀκόλουθον, οὔτε ἡνίοχον, οὔτε θεράποντα, ἐξήλθετε ἐφ' ἀμάξης;

— Ἀ, Μεγαλειότατε! Εἶχα ἓνα ἐξαίρετον ἡνίοχον, τὸν ὁποῖον θὰ σὰς δείξω. Μανσῶ, ὠδήγησε πρὸς τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Ὀλλανδὸν ἡνίοχον, ὅστις μ' ἔφερεν ἀπόψε.

— Ὀλλανδὸν ἡνίοχον!...

— Ἐνα λαμπρὸν ἐπίλεκτον!

— Ποῦ σὰς ἔφερεν αὐτός;

— Κατευθεῖαν εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Χάλης.

— Σὰς ἤρπασεν ὁ ἐχθρός;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, μὴ δυνήθεις ν' ἀρπάξῃ ὑμᾶς, κατὰ τὸ σχέδιόν του.

Ὁ βασιλεὺς ἐφρικίασεν ἡ ἀλαζονία του ἐξανίστατο.

— Καὶ τί σὰς ἔσωσε, Θεέ μου;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας· συγχωρήσατέ με, διότι δὲν τὸν ἀποκαλῶ πλέον πρίγκηπα τῆς Ὁράνης, ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἶμαι εὐγνώμων.

Ὁ κεραυνὸς ἂν ἐπιπτε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως θὰ ἐνεπαίει εἰς αὐτὸν ὀλιγώτερον τρόμον παρ' ὅσον αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις αἱ προφερθεῖσαι μετὰ τόνου ἡδύτητος καὶ χαυνότητος περιπαθοῦς.

Ὁ Λουδοά τετυφλωμένος, ἱλιγγία καὶ ἐκλονίζετο ὡς οἰνόφυλξ.

— Ὁ ἐχθρὸς εἰσῆλθεν ἐδῶ!... εἶπεν ὑποκώφως ὁ βασιλεὺς.

— Πεντακκίσιοι ἀνθρώποι, ὅχι περισσότεροι, εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἴδου τίνι τρόπῳ φρουροῦμαι!

— Πῶς; εἶπε ψελίζων ὁ Λουδοά, ὅστις ἔκφρων προὔχωρησε χωρὶς νὰ συλλογισθῇ μέχρι τῆς κλίνης τῆς μαρκησίας.

— Κύριε Λουδοά, σὰς εἶμαι δούλη! εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ ἐπιδεικτικῆς φιλοφροσύνης, ἥτις συνεπλήρωσε τὴν ταραχὴν τοῦ ὑπουργοῦ. Ἐρωτᾶτε πῶς εἰσῆλθεν ἐδῶ ὁ ἐχθρὸς; Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν κῆπον καὶ τὸ ὑδραγωγεῖον.

Ὁ Λουδοά ἔτυψε τὸ μέτωπον μετ' ἀπελπισίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐκεραυνοβόλησεν αὐτὸν δι' ἐνὸς βλέμματος βαρυτέρου τῶν ὀρέων δι' ὧν ὁ Ζεὺς κατεπλάκωσε τοὺς Τιτᾶνας.

— Ἀξίζει τὸν κόπον, τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε νὰ πληρώνωνται τόσον ἀκριβῶς οἱ κατὰ σκοποὶ!

— Ὁ Λουδοῦξ πνιγόμενος, θερμῶς, ἀνεζήτησε ψιλαφητεῖ τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὅπως ὁ Μάθων εἰς τὴν Γοθολίαν.

— Ὁ βασιλεὺς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐδρας τοῦ μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἐπαναλαμβάνων.

— Ἰδοὺ ὁποῖαν ὑπηρεσίαν ἔχω!

— Ὁ Γουλιέλμος τρίτος ὑπηρετεῖται κάλλιον, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰπὲν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς εὐκρινούς.

Καὶ τώρα, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ γνωρίζεται διατὶ δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην, θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι μιλῶν τόσῳ σιγᾷ καὶ ἐπιθύμουν τὴν ἀνάπαυσιν. Εἰμὶ ἐξηντηλήμενη καὶ ἄλλο φάρμακον δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν κατὰστασιν εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκωμαι εἰμὴ ὁ ὕπνος ἢ ὁ θάνατος.

— Κυρία, ἔνα ἱατρὸν νὰ κράξωμεν!... ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς συγκεκινημένος καὶ παρατηρῶν μετὰ βλέμμα σπινθηροβόλον τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθε πρὸ μικροῦ ὁ Λουδοῦξ.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἡμωρῆσῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὸ τὸ κτύπημα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία ἰδοῦσα τὸ μανιώδες βλέμμα τοῦ βασιλέως.

— Κατέρχομαι διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἴχνη τῆς φρικτῆς αὐτῆς ἀποπείρας, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Ἀναπαύθητε, φιλάττη μαρκησία! Φεῦ! ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ἐνίοτε ἡ εὐτυχία ἐνὸς ἀνθρώπου!

— Ἀπὸ τῆς γενναιοσύνης ἐνὸς βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μαιντενών.

— Ὁ βασιλεὺς βληθεὶς τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ δηλητηριασμένου αὐτοῦ βέλους, ἐξῆλθε μετὰ τοιοῦτο βῆμα, ὥστε ἦτο φανερόν ὅτι ἡ ὀργή του θὰ ἐξέσπα πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν κῆπον.

Ἦδὴ ἡ φήμη περὶ τοῦ συμβάντος εἶχε διαδοθῇ εἰς τοὺς ὀμίλους τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν. Οἱ ὑπηρετὰς τῆς μαρκησίας, ἀπαλλαγέντες τῆς ἐντολῆς τῆς ἐχεμυθίας, ἀφοῦ εἶχον ὀμιλήσει ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, διηγούντο ἐλευθέρως τὰς λεπτομερείας.

Οὐδέποτε ζόανον ἐθαυμάσθη ἐν Ἰνδίας μετὰ πλείονος εὐσεβάστου προσοχῆς ἀφ' ὅσον ἐθαυμάσθη παρ' ὅλων τῶν αὐλικῶν ὁ χονδροειδὴς ἐκεῖνος Ὀλλανδὸς, ὁ καπνίζων ἀταράχως τὴν καπνοσύριγγά του, ὅστις ἐφαίνετο περὶ ἐκ τῶν συννέφων, ὡς ἀερόλιθος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

— Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἐξηρεύνησε μετὰ τινων αὐλικῶν τὰ περί τῷ χώρῳ, ὃν ἐξέλεξεν ὁ Γουλιέλμος ὅπως εἰσχωρήσῃ εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ἀφοῦ ἐτοποθέτησεν ἐκεῖ φρουρούς, κατὰ τὸ σύστημα ὅλων τῶν κλεπτομένων, οἵτινες φροντίζουν περὶ τῆς φυλακῆς, ἀφοῦ ὁ κλέπτης ἤδη ἔχει ἐπιχειρήσει τὸ ἔργον του, εἶδον ἐπανερχόμενον τὸν Λουδοῦξ, ὅστις, μετὰ δαδούχων καὶ μηχανικῶν, εἶχε διατρέξει τὸν κῆπον,

ἐξερευνήσας τὸ ὑδραγωγεῖον, ἐξετάσει τὰ τεῖχη καὶ ἀφοῦ ἐσχημάτισε πεποιθήσιν ἢ ἐδμηιούργησε κάποιαν πρόφασιν, ἐνεφανίζετο καὶ αὐθις μετὰ τὸ ἀκλόνητον καὶ ἀγέρωχον ἦθος του.

— Ὁ βασιλεὺς τὸν ἀνέμενε πρὸ τῆς δεινδροφυτείας, μετὰ ὅμμα δὲ βλοσυρόν, καὶ μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην ἀκαμψίαν του, τὴν ἐλέγχουσιν ἐν αὐτῷ σφοδρὰν ὀργήν, θύελλαν κοχλάζουσιν εἰς τὰ στήθη του σαρκασμῶν, ὕβρεων, δυσμενείας παντοειδούς.

— Οἱ αὐλικοὶ παρεμέρισαν εὐσεβάστως, ἀκούοντας μακρὰν, ὅπως φανῶσι διακριτικοί, ἀλλ' οὐχ ἥττον πλησίον ἐνταυτῷ, ὅπως ἀκούσῃ καλῶς τὰ λεγόμενα.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον, στοιχηματίζω, ὅτι θὰ εὑρετὲ ἤδη καμμίαν καλὴν δικαιολογίαν.

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε, καὶ ἐν πρώτοις δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ διοικῶν τὸν στρατὸν τῆς ἐπιτηρήσεως, οὐδὲ τὸν τῆς πολιορκίας ἐπομένως δὲν εἰμαι ὑπεύθυνος δι' ὅσα γίνονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ὑπὸ τὸ ἔδαφος. Ἰδοὺ μία δικαιολογία κατὰ πρῶτον, ἢ ἡ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, ἐν τῇ δικαιολογίᾳ τῆς, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐκτιμήσῃ.

— Ὡ! ἐνδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὸν Ἅγιον Γισλανόν καὶ ὑμεῖς, ἔρχεσθε πολὺ συχνά, πέμπετε πολλοὺς κατασκόπους, ὥστε δὲν εἶνε ἄπορον, ἂν ἐκπλήττεται τις πῶς δὲν εἶχате γινῶσιν τῶν συμβαινόντων.

— Μεγαλειότατε, γνωρίζω καλῶς τὰ συμβαίνοντα ἐν Ἁγίῳ Γισλανῷ, τὰ γνωρίζω μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε θὰ τὰ εἶπω τώρα πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Εἰμαι περίεργος νὰ τὰ μάθω, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἡ μὲν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοῦξ, παρεδόθη εἰς τὸν βασιλέα Γουλιέλμον διὰ προδοσίας.

— Ὡραία! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ βασιλεὺς αὐτῇ ἡ δικαιολογία δὲν εἶνε νέα! Εἰς ὅλα τὰ αἰνίδια συμβάντα, πάντοτε παρουσιάζεται ἡ ὑποψία περὶ προδοσίας. Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀνύποπτοι.

— Πῶς νὰ ὑποπτευθῶ τὸν προδότην, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ εἶνε γνωστόν, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἀξιωματικὸς, εὐπατρίδης, εὐνοούμενος; Ἐτι δὲ μάλλον πῶς νὰ τὸν φοβηθῶ, ἀφοῦ τὸν θέτω εἰς κατὰστασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βλάψῃ; Τέλος πῶς νὰ τὸν ὑποπτευθῶ, ἀφοῦ διοικεῖ τὸ ἐλαφρόν ἱππικόν, ἀφοῦ διατελεῖ ὑπὸ αὐστηρὸν περιορισμὸν καὶ ὀνομάζεται κόμης Λαβερνή;

— Πάλιν! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τύπων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ πέλματος τοῦ ὑποδήματός του μετ' ἐξάψους μὴ συγκινησάσης ποσῶς τὸν Λουδοῦξ.

— Πάλιν, ἐπανελάθεν ὁ ὑπουργὸς γαλήνιος.

— Ἐλπίζω ὅμως ὅτι σήμερον θὰ τὸ ἀποδείξετε.

— Τὸ ἀποδεικνύω. Ὁ κύριος Λαβερνή ἐτέθη ὑπὸ περιορισμὸν εἰς τὴν σκηνὴν του ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὀλίγον ἔλειψε διὰ τῶν ραδιουργιῶν του ν' ἀλληλοσφάγῃσιν οἱ Ἐλβετοί, οἱ ἐπίλεκτοι καὶ αἱ ἱππεῖς. Ἐξετάσατε, Μεγαλειότατε, ὅπου πρέπει νὰ ἐξετάσετε, ἂν εὐρίσκεται εἰς τὴν σκηνὴν του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς κλονούμενος, ποῦ εἶνε;

— Ὡς ὅς ἐστιν ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τῆς ὁγδόης καὶ τῆς ὁγδόης καὶ ἡμισείας περὶ τοῦ ὥρας, καὶ ἦλθεν εἰς Ἅγιον Γισλανόν.

— Ἀποδείξατέ το.

— Τὸ ἀποδεικνύω. Ἦλθεν εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ἐπαναλαμβάνων, ὅπως ἦλθε πολλὰκις ἄλλοτε κρυφίως.

— Τί νὰ κάμῃ;

— Διὰ ν' ἀρπάσῃ ἐκ τῆς μονῆς μίαν δόκιμον, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ.

— Κύριε Λουδοῦξ!

— Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀρπαγὴν μόνος του, εἰσήγαγε τὸν ἐχθρὸν εἰς Ἅγιον Γισλανόν διὰ τοῦ ὑδραγωγείου. Ὁ ἐχθρὸς εἰσώρμησε διὰ τοῦ πατώματος αἰθούσης, ἣν ἡ νεανίς ἐγνώριζε, διότι εἶχε μείνει περικυλισμένη εἰς τὸ Ἀπομονωτήριον. Τώρα, Μεγαλειότατε, ζητήσατε τὴν νεανίδα. Προσκαλέσατε τὴν ἡγουμένην καὶ ἂν δὲν εὑρετὲ τὴν περὶ ἧς πρόκειται δόκιμον εἰς τὴν μονήν, οὔτε τὸν κύριον Λαβερνή εἰς τὸ στρατόπεδον, ἂν συνδέσετε τὸ γεγονός τῆς φυγῆς των μετὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν Ὀλλανδῶν, ὃ ἀρχίσετε, φρονῶ, νὰ ἐννοεῖτε καὶ νὰ πιστεύετε τοὺς λόγους μου.

— Ὁ βασιλεὺς ἐκτὸς ἐκυτοῦ προσεκάλεσε τὴν ἡγουμένην, ἥτις ὡμολόγησε τρέμουσα τὴν πλαστὴν ἀσθένειαν τῆς Ἀντωνιέττας καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς.

— Ἡ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι σπεύδει πολὺ νὰ μὲ κατηγορή, εἶπεν ὁ Λουδοῦξ ἡπίως. Ὅλοι ἠπατήθησαν ἐκ τῆς προδοσίας ταύτης καὶ ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν τῇ μονῇ.

— Ὁ βασιλεὺς ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι θὰ θελήσῃ νὰ ζητήσῃ τινὰς διασαφῆσεις παρὰ τῆς μαρκησίας; προσέθηκεν ὁ Λουδοῦξ ἀπλήστως ἐπιθυμῶν νὰ θίξῃ ὀδυνηρῶς τὴν αἰμάσσουσαν ἐκείνην πληγὴν. Ἡ κυρία Μαιντενών θὰ γνωρίζῃ ἴσως περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Πτοηθεὶς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν διὰ πραγματικὸν ἁμάρτημα ἔμπροσθεν τοῦ Λουδοῦξ ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ἀποτόμως:

— Ἡ κυρία μαρκησία οὐδὲως ἐνέχεται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κύριε. Αὐτὴ ἀναπαύεται καταβεβλημένη ἐκ τῆς ἐπονειδίστου ἐνέδρας, ἧς ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη θῦμα, ὥς σεβασθῶμεν τὸν ὕπνον τῆς ὥς ἀναχωρήσωμεν.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Λουδοῦξ, καίπερ ἀπομακρυνόμενος μετὰ λύπης. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ πληροφορηθῶμεν εἰς τὸ στρατόπεδον περὶ τῆς φυγῆς καὶ τῆς προδο-

σίας τοῦ κυρίου Λαθερνῆ. Ἡ κυρία μαρτυροῦσα πάντοτε θὰ μάθῃ ἐγκαίρως τὸ νέον ἐγκλημα ἐκείνου, τὸν ὅποτον τόσω τυφλῶς ἠνύονε.

Ὁ βασιλεὺς τεθλιμμένος, ἄφωνος, ἔδωσε τὰς δεούσας διαταγὰς καὶ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς μονῆς μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του, οἵτινες ἤκουσαν ἐπακριῶς πάντα τὰ λεχθέντα κατὰ τὴν συνέντευξιν καὶ τῶν ὁποίων τὰ σχόλια καὶ ἡ κατὰ τοῦ Λαθερνῆ ἀγανάκτησις ἠῤῥησαν βαθμυδὸν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε ν' ἀποκτήσωσι τὰς διαστάσεις στάσεως.

ΝΑ'

ΑΠΟ ΤΗΣ ΧΑΡΥΒΔΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΥΛΛΑΝ

Ἄς φαντασθῇ ἕκαστος τὴν θέσιν τοῦ ταλαιπώρου Ἰασπίου, ἀναμένοντος τὸν Γεράρδον, ὅστις ὑπεσχέθη αὐτῷ ν' ἀπουσιάσῃ τὸ πολὺ μίαν ὥραν καὶ βλέποντος ἀντ' αὐτοῦ ἐμφανιζόμενον τὸν Λουβοᾶ ἀνήσυχον, σκακίον, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν κύριον Λαθερνῆ, ἐβεβαίωσε τὴν ἀπουσίαν καὶ ἀνέχωρησεν ὡς βέλος εἰς Ἅγιον Γισλανὸν ὅπου ὑπόπτειν ὅτι εὐρίσκειτο.

Ὁ ἀτυχὴς ἀββᾶς ὑπέθεσε κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ μαθητὴς του εἶχε συλληφθῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουβοᾶ. Εἴτα, παραδοκῶν ἐν τῇ ὁδῷ τὴν ἐπάνοδον τῆς συνοδίας, συνήντησε τὸν Ρυβαντέλ, ὃν ὁ Λουβοᾶ ἐπιστρέψας εἰς Βηθλεὲμ μετεπέμπετο ὅπως ἐξετασθῇ παρὰ τοῦ βασιλέως.

Ὁ στρατηγὸς διῆλθε τόσω τάχως καὶ τόσω δύσθυμος, ὥστε ὁ ἀββᾶς οὐδεμίαν ἡδυνήθη ν' ἀρυσθῇ παρ' αὐτοῦ διασάφησιν. Τότε ὁ ἀββᾶς ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου εἰς τὰ πέραν τοῦ στρατηγεῖου, ἀποφασίσας νὰ μὴ κινήθῃ ἐκεῖθεν πρὶν ἢ μάθῃ παρὰ τινος τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς παραδόξου κινήσεως, ἣτις ἐλάμβανε χώραν πρὸ μίαις ὥραις.

Ὁ Ρυβαντέλ διέβη ἐκ νέου. Ὁ ἀτυχὴς στρατηγὸς ὁμίλει μετ' ἐξάψεως πρὸς τινὰς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, οἵτινες ἔβαινον ἐφιπποὶ παρ' αὐτόν. Ὁ Ἰασπίνος, δειλὸς εἰς τὰς κοινὰς περιστάσεις, ἐγένετο γυψ ὡς πρὸς τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀδιακρίσιν εἰς τὰς ἐκτάκτους καὶ κρίσιμους. Ἠγέρθη καὶ δραμὼν ἐσταμάτησε τὸν ἵππον τοῦ στρατηγοῦ, ἀρπάσας αὐτόν ἐκ τοῦ χαλινοῦ.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε; ἀνέκραξεν. Εὐχρεστήθητε νὰ μοῦ εἴπητε μίαν λέξιν, μίαν μόνον... Πού εἶνε ὁ Γεράρδος;

Ὁ Ρυβαντέλ ἐποίησε κίνημα δυσαρκεσίας· ἀλλ' ὁ ἀββᾶς ἥσπασε τὸν ἵππον ἀπὸ τῆς χαίτης.

— Σὰς ἰκετεύω, ἐξηκολούθησεν ἐννοεῖτε πόσον πᾶσχω εἶνε μαθητὴς μου.

— Καλὸν μαθητὴν ἔχεις! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ, μὴ συγκρατῶν πλέον τὴν ἀγανάκτησίν του. Τί ἔκαμε μ' ἐρωτᾶς; Μάθε λοιπὸν ὅτι ἠυτομόλησε πρὸς τὸν ἐχθρόν.

Ὁ Ἰασπίνος ἀφῆκε κραυγὴν γενναίαν, ἐκ βάθους καρδίας προσερχομένην.

— Εἶνε ψεῦδος! εἶπεν.

— Ἐρώτησε αὐτοὺς τοὺς κυρίους, καλέ μου ἄνθρωπε.

Ὁ Ἰασπίνος μὲ ὄμμα βλοσυρὸν ἐζήτησε τὰς φυσιογνομίαις ὄλων καὶ εἰς ὅλας εὗρε τὴν ἐπιβεβαίωσιν.

— Ἰδοὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρυβαντέλ συγκεκινημένος ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ προστάτου, ἰδοὺ εἰς ποῖα ἀποτελέσματα φέρουν οἱ παράφοροι ἔρωτες, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ νικᾷ τὸ πάθος του εἶνε πάντοτε κακὸς φύλαξ τῆς τιμῆς του.

Ὁ Ἰασπίνος ἀμφιταλαντεύετο ἀκόμη δισταζών.

— Καὶ ἡ νεῆνις; ἠρώτησε τὸν Ρυβαντέλ.

— Διὰ βολῆ! δὲν καταλαμβάνεις; τὴν ἀπῆγαγε καὶ ἐδραπέτευσεν μαζί της.

— Ὡ Θεέ μου! ἐψέλλισεν ὁ Ἰασπίνος καταβληθεὶς ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης, ὦ Θεέ μου!...

— Δὲν ἐγνώριζες λοιπὸν τίποτε, ἀχρηστέ μου Ἰασπίνε; Ὡ! ἐγὼ δυστυχῶς τὸ προέβλεπα αὐτὸ ὅπου συνέβη, ἐμάντευσα τὰ φιλέδικα σχέδιά του, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ὅτι ἀντὶ νὰ προστρέξῃ εἰς εὐγενῆ ἐκδίκησιν θὰ κατέρευσεν εἰς ἀτιμὸν πρᾶξιν. Ἐλα, ἔλα, φίλτατέ μου ἀββᾶ, μὴ μένης ἐδῶ ἀκίνητος, διότι ἐδῶ ἡμπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ καθε κακόν.

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησε περίλυπος ὁ Ἰασπίνος.

— Βέβαια, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, καὶ ἡ μόνη συμβουλή ὅπου σοῦ δίδω εἶνε ν' ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὸ στρατόπεδον. Ὁ βασιλεὺς εἶνε μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς, πρὸ ὀλίγου δὲ ἐξεφράζετο πολλὰ κατὰ τοῦ μαθητοῦ σου. Ὁ Λουβοᾶ, ὅστις ὁφείλω τώρα νὰ τὸ ὁμολογήσω, εἶνε ὀξυδερκής καὶ ὀσφραίνεται ἀπὸ μακρὰν τὸν προδότην, ὁ Λουβοᾶ λέγω, δὲν ἔχει ἐπίσης μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸ ἄτομόν σου. Ἀποφάσισε νὰ φύγῃς γρήγορα καὶ τρέξῃ πρὸς τὸν πύργον τοῦ Λαθερνῆ σήκωσεν ἐν τάχει ἅπ' ἐκεῖ ὅ,τι πολύτιμον ἔχει ὁ κόμης, διότι ὁ πύργος θὰ κατεδαφισθῇ, σὲ προειδοποιῶ, καὶ τὰ κτήματα θὰ δημευθοῦν.

— Ὁ πύργος θὰ κατεδαφισθῇ!...

— Διὰ βολῆ! αὐτὸ γίνεται συνήθως μετὰ τὴν κατάρτουσιν ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ.

— Τὴν κατάρτουσιν! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ τρόμου καὶ τῆς λύπης.

— Πῶς; ἀμφιβάλλεις, φίλτατε ἀββᾶ; ἢ μήπως τὸ εὐρίσκεις ἄδικον;

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς συστρέφων μετ' ἀπελπισίας τὰς χεῖρας, τὸ παιδί μου! τὸ καυμένον τὸ παιδί μου!

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησεν ὁ στρατηγὸς παραφερόμενος ἐκ τῆς σφοδρᾶς αὐτοῦ ἀγανάκτησεως, σοῦ καθίστω γνωστὸν ὅτι πρὸ ὀλίγου, ὅτε μὲ ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν σχεδίων καὶ τῆς φυγῆς τοῦ Λαθερνῆ, ὅχι μόνον τοῦ εἶπα ὅ,τι ἐγνώριζα,

διότι δὲν ἐπιτρέπεται τις νὰ ψευδῇ λαλῶν πρὸς τὸν βασιλέα του, ἀλλὰ προσέθηκα ὅτι αἰσθάνομαι τοιαύτην ἀπέχθειαν πρὸς τὴν προδοσίαν καὶ τὸ θεωρῶ ἐγκλημα τόσω βδελυρὸν καὶ ἀτιμὸν, ὥστε ἐζήτησα παρὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐκ ὀνόματι τοῦ ἐλαφροῦ ἵππικοῦ, τὴν τιμὴν νὰ τουφεκίσῃ τὸν προδότην, ἂν περιπέσῃ εἰς χεῖράς μας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπεκρότησαν τοὺς λόγους του. Ὁ Ἰασπίνος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ ἔχων ἰδεᾶν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμα, μὴ ἔχων παλμόν εἰς τὴν καρδίαν ἐπορεύθη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ λίθου, χέων χεῖμαρρον δακρύων.

Οἱ εὐπατρίδαι συνεκινήθησαν καὶ συνεβουλεύθησαν ἀλλήλους.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, ἄς κάμωμεν μίαν καλὴν πρᾶξιν. Εἶνε ἀτυχὴς ἄνθρωπος, τὸν ὅποτον ὁ Λουβοᾶ ἐνδέχεται νὰ ἐξολοθρεύσῃ, καὶ ἤδη ἴσως θὰ τὸ εἶχε πράξει ἂν τὸν ἔβλεπεν. Θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν βασιλέα, θὰ ἴδῃ διερχόμενος τὸν ἀββᾶν καθήμενον, καὶ κλαίοντα, θὰ διατάξῃ νὰ συλληφθῇ καὶ τότε... Ἄς χαιρετίσμετα! Ἄς τὸν σώσωμεν! Ἄς τὸν παραλάβῃ εἰς ἐξ ἡμῶν τὸς ὁπίσθια τοῦ ἵππου του, καὶ ἄς τὸν βοηθήσωμεν νὰ περάσῃ τὰς γραμμάς. Ἀμα εὐρεθῇ ἐκ τὸς τοῦ στρατοπέδου, ἄς τὰ καταφέρῃ ὅπως ἡμπορεῖ. Ὁ Γεράρδος Λαθερνῆ, ὡς βλέπετε ἦτο ἡ ζωὴ του. Ὁ ταλαιπώρος δὲν ἔχει πλέον πυξίδα διὰ νὰ διευθυνθῇ. Ἄς τὸν εὐσπλαγχνισθῶμεν.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν εἰς νεαρὸς λοχαγὸς τῶν ἐπιλέκτων, εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες εἶχον προκαλέσει τὸν Γεράρδον, ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ ὀμίλου, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἰασπίνον, καὶ τὸν ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ περιλαίμιου, χωρὶς ὁ ἀτυχὴς ἀββᾶς ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, ἀκίνητος ὡς πτώμα. Ὁ λοχαγὸς ἐκάθησεν τὸν Ἰασπίνον ἐμπροσθέν του ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του καὶ ὅλη ἡ συνοδία ἐπράπη πρὸς τὴν πεδιάδα καὶ διηυθύνθη διαγωνίως πρὸς τὰς προφυλακάς. ἀντικρὺ τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ἀββᾶς οὐδὲ κραυγὴν ἐξέφευγεν, οὐδὲ στεναγμόν· ἀλλ' ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἠσθάνετο τὰς σπασμωδικὰς του κινήσεις καὶ τὸν χεῖμαρρον τῶν καυστικῶν δακρύων του, ἅτινα κατέπιπτον ἐπὶ τῆς χρυσοκεντήτου στολῆς του.

Φθάσαντες εἰς τὰς γραμμάς, ὑπερέβησαν αὐτάς, ἀφ' οὗ ὁ Ρυβαντέλ εἶπε λέξεις τινὰς κρυφίως εἰς τὸν διοικούντα μίαν προφυλακὴν. Ἐπειτα εἰς ἀπόστασιν περιπυρρὸν ἐκατὸν ὀργυῶν ἐκείθεν, ὁ λοχαγὸς κατεβίβασεν ἡρέμα τὸν Ἰασπίνον ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ τὸν μανδύαν του. Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ κατέβαλον ἕκαστος τὴν συνεισφοράν του καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἀββᾶ τὸ προῖόν τοῦ ἐράνου.

Μετὰ τοῦτο πάντες ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον ὁ ταλαιπώρος ἀββᾶς ἀπέμεινε μόνος, ἐγκαταλειμμένος εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἔμεινεν ἐν ἀτονίᾳ καὶ ἀκίνησι. Ἡ διάνοιά του ἠδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντα. Ἐν τούτοις συνειθισμένος νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐξήγησιν παντός, τι δὲν ἐννοεῖ ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς κατέφυγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ καταφύγιον καὶ ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ ἀνακτιθέντος λογικοῦ του ἐγένετο δι' ἐνθέρμου καὶ ἀφελούς προσευχῆς πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ οὐρανὸς ἀπήντησεν αὐτῷ διὰ τῆς ἡπίου λάμψεως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας ζῶντος ὡχρὰ ἐξέπαθη ἀνωθεν τῆς κορυφῆς τῶν λόφων καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν ροδίνων συννέφων κατωπρίσθη εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐντὸς τῶν ὁδῶν.

Καθόσον διελύετο ἡ σκοτία, ὁ Ἰασπίνος ἠσθάνετο ἐπίσης διαλυόμενα τὰ σκότη τοῦ νοῦς του. Ἡ ἡθικὴ κόπῳσις ὑπεχώρει ἀπέναντι αἰσθημάτων τινοῦ περιεργαίης. Τέλος ἡ διάνοιά του ἐπανήλθεν ἀκεραία.

Ὁ Ἰασπίνος ἐνεθυμήθη τὰς συμφορὰς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ Γεράρδου, ἐπεὶ δὲ ἡ καρδιά του, ἡ καρδιά του, ὁ νοῦς του εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἐμὴ εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τὸν Γεράρδον, ὁ Ἰασπίνος μίαν μόνην ιδέαν ἔσχε, νὰ ἐπανεύρῃ τὸν μαθητὴν του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ ἐκεῖ καὶ αὐτὸς εὕρισκετο.

Ἐξήτασε τὸ μέρος διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς διευθύνσεως, ἠρώτησε τοὺς διαβάτας, προέκρινε τὴν κυρίαν ὁδὸν ὡς τὴν ἀσφαλεστέραν καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Παναγίαν τῆς Χαλκῆς, μετὰ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν κανονικότητα τῆς μαγνητισμένης βελόνης, ἥτις στρέφεται πρὸς τὸν βορρᾶν.

Ἰσως, ἐνῶς ὁ ἀέρας ὁδοιπορεῖ, θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀναγνώστης ἂν παράσχωμεν αὐτῷ ἐκ τῶν προτέρων εἰδήσεις τινὰς περὶ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ κόμης δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐλεεινῶν θυμάτων, τῶν θυσιάζομένων ἀνὲν ἀντιστάσεως. Πολὺ ἐκοπιᾶσαν οἱ νικηταὶ νὰ τὸν ἀπαγάγῳσιν, ἀρκετοὶ δὲ Ὀλλανδοὶ ἐπιλεκτοὶ ἔφερον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῆς μορφῆς αἰματηρὰ ἔχνη τῶν ὀνύχων καὶ τῶν πτερνιστήρων του.

Οὐχ ἦτοον κατὰ διαταγὴν τοῦ Γουλιέλμου ἐφείσθησαν τῆς ζωῆς του καὶ ἡ ζωὰ τῶν στρατιωτῶν ἄλλους μετέφερον αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ ὑδραγωγείου, εἰς τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ, τοποθετημένην περὶ ἐνὸς δάσους, ἀποκρύπτοντος πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ἐκ Χαλκῆς εἰς Ἅγιον Γισλανδὸν ὁδόν.

Ἐκεῖ, ἐπεὶ δὲ ἀκόμη ἠπείλει καὶ ἔτυπτε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, οἱ ἱππεῖς, ἀπαθέστεροι, ὡς μὴ συμμασχόντες τοῦ ἐπιχειρήματος, ἠρέσθησαν νὰ δεσμεύσωσιν ἰσχυρῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας του μετὰ τοὺς μὲνάντας τῶν ἐφιππίων των. Τὸν ἐξελάμβανον, ὡς σημαντικὸν τινα αἰχμάλωτον καὶ ἐπεὶ δὲ ἡ ζωὴ του ἤξιζε περισσύτερον ἀπὸ χίλια φλωρίνια, ἐφείδοντο τῆς ζωῆς του.

Γινώσκουμεν ὅτι ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἀμάξης τῆς φερούσης τὴν μαρκησίαν, τὸ ἱππικὸν διηρέθη εἰς δύο ἀποσπάσματα, ἐν δὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ ἕτερον διὰ

τὴν ὀπισθοφυλακὴν. Ὁ Γεράρδος ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀποσπάματος.

Ἐπὶ τῇ καὶ ἐνεκαρτέρησε, ζαλισμένος ὡπασοῦν, διότι τὸν εἶχον προσδέσει ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου μεταξὺ δύο Ἀγγλῶν δραγόνων καὶ πολλὰς εἰχε λάβει καθ' ὅδον αἰκίας διὰ τῶν ἀκτινίδων τῶν ὀπλων των. Ἀλλ' ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς καὶ οἱ ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τινάγμοι ἀποκατέστησαν πάλιν τὴν τάξιν εἰς τὰς ιδέας του. Τότε δὲ συνησθάνθη τὸ φρικτὸν τῆς καταστάσεώς του. Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ Ἀντωνιέττα ἐν τῷ μέσῳ ὧν ἐκείνων τῶν στρατιωτῶν; Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ μονὴ ὀλβκληρὰ καὶ ἡ κυρία Μαιντενών; Πολλὰς, μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου, μετὰ τὴν ὁδὸν, ἣν προὔξενον αὐτῷ τὰ δεσμά του, ὁ Γεράρδος, προσεπάθει νὰ στραφῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου, νομίζων ὅτι ἐβλεπεν ὀπισθεν τὸν, εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὴν πυρκαϊάν καταβιβώσκουσαν τὰ κτίρια καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ.

Ἀλλ' ἐκίστην φορὰν καθ' ἣν ἐστρέφετο, ὁ ὀπισθεν τοῦ τοποθετημένου ἵππου παρῳσιάζετο πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὁ Γεράρδος ἤλπισε πρὸς στιγμὴν, ἀκούων τοὺς πυροβολισμούς, ὅτι χάρις εἰς τὴν συνάντησιν τῶν ἐχθρῶν μετὰ τὰ γαλλικὰ ἀποσπάσματα ἤθελεν ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλ' ἡ προσδοκία του διεψεύσθη· οἱ Ὀλλανδοὶ ἐπέστρεψαν ἡσυχῶς εἰς Σοανῇ καὶ ὁ Γεράρδος εἶδε διερχόμενον παραπλευρῶς τῶν Ἀγγλῶν ἵππων εἶδος τι μετεώρου, ἄνδρα ἐφιππον ἐπὶ κέλῃτος, μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς ὑπερβάντα τὸ μῆκος ὅλον τῆς φάλαγγος καὶ εἰσδύσαντα μετὰ πολλῶν ὑπασπιστῶν εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Τὸν ἵππεα τοῦτον οἱ Ἀγγλοὶ ἀνεγνώρισαν κατὰ τὴν διάβασίν του. Ὁ Γεράρδος τοὺς ἤκουσεν ἐπαναλαμβάνοντας ταπεινὴν τῇ φωνῇ μετὰ τινοῦ ἐκφράσεως θαύμασμοῦ: King William! ἤτοι: ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος.

Τὸ ἀπόσπασμα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ εὕρισκετο ὁ Γεράρδος, εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον στρατῶνα, οἱ δὲ καθιδροὶ ἵπποι ἐκυλισθῆσαν ἐπὶ τῆς παχείας στρωμνῆς τῶν εἰς τοὺς ἀπεράντους σταυλῶν. Οἱ Ἀγγλοὶ ἔπαιον τὸ ζυθὸν των καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Τὸν Γεράρδον ἀπήγαγον ἀξιωματικοὶ τινες· ἐδειξαν αὐτῷ ἕνα θάλαμον μετὰ μιᾶς κλίνης, ἔλυσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του, προσέφερον εἰς αὐτὸν οἶνον καὶ ζωμὸν κρέατος, ἐπεὶ δὲ ὁ αἰχμάλωτος ἀπεποιήθη νὰ φάγῃ, ὁ ἀξιωματικός, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξίν του, ἔλαβε τὸ φαγητὸν αὐτός, καὶ κατόπιν κατέκλιθη ἐπὶ κλίνης κειμένης πλησίον τῆς ἐτέρας, τῆς προωρισμένης διὰ τὸν Γεράρδον.

Ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος ἐκοιμήθη· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδυνήθη οὔτε κἂν νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματά του. Ἠγέρθη καὶ παρετήρησεν ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἐφυλάσσετο ὑπὸ στρατιωτῶν, τὸ δὲ παράθυρον ἐφράσσετο ὑπὸ κιγκλιδίων. Οὐδεμίαν ἄρᾳ ἦτο ἐλπίς

δραπετεύσεως. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐφάνη εἰς τὸν Γεράρδον αἰὼν ἀτελεύτητος. Ἡ διάρκῃς ιδέα, ἡ κατέχουσα τὸ πνεῦμα του ὅτι ἡ Ἀντωνιέττα ἀπωλέσθη, τὸν καθίστα σκεδὸν παράφρον.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἦλθον νὰ τὸν παραλάβωσιν ὡς τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν συνταγματάρχην τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος. Ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐν τῷ θαλάμῳ σύντροφόν του, τέσσαρες δὲ στρατιῶται τὸν συνώδεον, ἐνῶ ὀδηγεῖτο εἰς τὸ οἰκημα τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ Γεράρδος παρετήρησεν ὅτι ἔμελλον νὰ διέλθωσι διὰ μεγάλου κήπου, εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ ὁποῦ ἐκεῖτο ἡ οἰκία. Αἱ ἀτραποὶ τοῦ κήπου ἐκείντο περὶ μικρὰς δεξαμενῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἦτο τοῖχος πρὸς ἀριστερὰν φραγμὸς μετὰ τάφρου, πέραν τοῦ ὁποῦ ἐφάνιντο λειμῶνες κατεσπαρμένοι διὰ συστάδων δένδρων.

Διήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγγύθεν τῆς δεξαμενῆς.

Ἐπείτοι συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέραν τῆς σαγηνευτικῆς μυμυθιστορίας τὸ KOMMENO XERI, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἐξοχὸν ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀάμπρου Ἐνυάλη ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιψύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τῶσιν ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρχοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XERI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀλίκη τὴν ἡλόγει ἤδη ὅταν ὑπονοῖα τις διήλθε τοῦ νοῦς της.

Διατί ἡ κόμησσα τοσούτῳ θερμῶς ὑπερήσπιζε τὸν Ροβέρτον; Ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐξ ἔρωτος μόνον πρὸς τὴν δικαιοσύνην τὸν ὑπεστήριζεν; ἐκείνη, γυνὴ βιοῦσα κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ὀρέξεων της!

Ἦτο πιθανότερον ὅτι ἐνδιεφέρετο προσωπικῶς διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνεέλ. Ἀλλὰ τότε ποῦ ἐστηρίζετο τὸ τοσούτον ἐνδιαφέρον; ἐνδιαφέρον τῶσιν ζωηρόν, ἀφοῦ ἔπρεπε χάριν αὐτοῦ νὰ θυσιάσθῃ ἑτέρος τις;

Ἰσως τὸν ἀγαπᾷ, ἐσκέπτετο ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.